

Guds Ord, Guds hjärtslag

Guds Ord, Guds hjärtslag

John Stott

ORIGINALET'S TITEL God's Word For Today's World

Copyright © The Literary Executors of John R. W. Stott. All rights reserved.

Svensk utgåva:

XP Media

Box 4

247 27 Genarp

www.xpmedia.org

ÖVERSÄTTNING Anne Holmdahl och Carl-Henrik Hammarlund

FORMGIVNING Sune Jäderberg

TRYCK Printon, Tallinn, 2025

ISBN 978-91-989751-0-9

Bibeltitlar är hämtade från Svenska Folkbibeln 2015.

Innehåll

	Förord	6
	Inledning	9
1	Gud och Bibeln	11
	Uppenbarelsens rimlighet: Varför måste Gud tala?	11
	Uppenbarelsens metod: På vilket sätt har Gud talat?	13
	Uppenbarelsens syfte: Varför talade Gud?	18
	Slutsats	19
2	Kristus och Bibeln	21
	Skrifterna vittnar om Kristus	21
	Kristus vittnar om Skrifterna	25
	Slutsats	30
3	Den helige Ande och Bibeln	32
	Den utforskande Anden	35
	Den uppenbarande Anden	36
	Den inspirerande Anden	37
	Den upplysande Anden	40
	Slutsats	44
4	Kyrkan och Bibeln	46
	Kyrkan behöver Bibeln	48
	Kyrkan tjänar Bibeln	52
	Slutsats	53
5	Den kristne och Bibeln	56
	Uppenbarelsen av Gud	60
	Löften om frälsning	61
	Bud att lyda	62
	Slutsats	64
	Efterskrift	67

Förord

Den kristna tron står och faller med Guds uppenbarelse. Det är ett universellt mänskligt drag att tänka på de eviga frågorna. Hur är det med världens uppkomst, livets mening och dess eventuella fortsättning efter döden? Finns det en Gud och vad är i så fall vår relation till denne? Vi kan uppskatta och fascineras av människors tankar och resonemang i dessa ämnen, men läget är fullständigt förändrat ifall något budskap har nått oss från den andra sidan. Om det är sant att Gud har talat, måste vi lyssna och lyssna noggrant.

John Stott (1921–2011) var en av förra århundradets verkliga giganter i kristenheten. Bara 28 år gammal blev han föreståndare i All Souls Church Langham Place i centrala London, en församling som han ofta firat gudstjänst i redan som barn. Vid sidan av förkunelse och gudstjänstliv gjorde han snabbt avtryck med sin betoning av att träna lekmän i evangelisation. Under de kommande decennierna var han avgörande för att samla evangelikala kristna, och att rusta den evangelikala rörelsen med större teologisk mognad och genomtänkt dialog med sin samtid. Detta avtryck märktes inte minst i hans arbete med den kristna studentrörelsen som globalt går under namnet International Fellowship of Evangelikal Students (IFES) och i The London Institute for Contemporary Christianity (LICC).

Studentmissionen blev en av vägarna ut i Stotts verkligt globala tjänst för Guds rike. Under 50, 60 och 70-talen ledde Stott ca 50 evangelisationssatsningar på universitet runtom hela världen. När den första Lausanne-kongressen ägde rum 1974, blev det Stott som i huvudsak författade Lausannedeklarationen, som än idag är ett viktigt dokument för att samla evangelikala kristna kring evangeliets centralitet, Bibelns auktoritet och missionsuppdragets angelägenhet. 2005 uppmärksammades Stotts betydelse av tidskriften *Time Magazine*, som räknade honom som en av världens 100 mest inflytelserika personer. Idag är det nätverket Langham Partnership som i över 130 länder förvaltar det arbete som Stott påbörjade, genom att träna förkunnare, sprida litteratur och stötta teologisk utbildning framför allt på södra halvklotet. Det är en genuin missionsrörelse, som överallt verkar för inhemskt ledarskap och lokal kontextualisering.

Stotts enorma livsverk och betydelse till trots, var hans framtoning imponerande i sin anspråkslöshet. Langhams arbete sker utifrån ett antal ledord som fångar in Stotts eget etos som förkunnare och missionsledare. Vi vill, efter Stotts förebild, sträva efter en karaktär som präglas av *övertygelse* och *ödmjukhet*, och ett sätt att handskas med bibelordet som uppvisar *trohet*, *relevans* och *tydlighet*. Inget av dessa ledord var "Uncle Johns" uppfinning, istället är de en naturlig följd av tron att Gud har talat genom sin Son och genom sitt ord. Då blir det vår uppgift att föra ordet vidare på ett sådant sätt att människor kan förstå och ta till sig det i sin situation.

Den som har fått träning i bibelutläggande predikan genom Langham, har mött ordet *hjärtslag*. Vi använder det för att beskriva varje texts centrala ärende, Guds angelägna tilltal genom den mänskliga författaren. Målet för en bibelutläggande predikan är att urskilja textens hjärtslag och låta det vara vägledande för ärendet i sin undervisning. *Hjärtslag* anspelar på något fascinerande med språk, nämligen att ord kan investeras med så mycket av en person att hur vi lyssnar och ställer oss till någons ord är hur vi ställer oss till personen själv. Det är därför frågan om vad Bibeln är och vad vi gör med den är allt annat än teoretisk. Det handlar om vår relation till Gud, som gett oss sitt ord för att vi ska lära känna hans hjärta för oss människor.

Den breda predikotradition som kallas för bibelutläggande predikan (Eng. *expository preaching*), har mycket att ge till svensk kristenhet, trots att den tyvärr i stor utsträckning är okänd eller missförstådd. Jag vill lyfta fram två samtida utmaningar, där strävan att låta bibelordet tydligt forma predikans innehåll, form och ton kan vara till stor välsignelse.

För det första: kunskapsfrågan. Många har på senare tid uppmärksammat att kristna läser sin Bibel allt mindre och endast kan återge spridda, fragmentariska berättelser. Bibelutläggande predikan innebär att predikans budskap förankras i avsnittets ursprungliga betydelse. Därmed måste förkunnaren studera varje text i sitt sammanhang, vilket i slutändan hjälper åhörare att relatera varje enskilt avsnitt till den stora bibliska berättelsen. När förkunnaren demonstrerar god bibeltolkning i sin undervisning, får åhörarna hjälp att läsa och förstå sin Bibel på egen hand.

För det andra: auktoritetsfrågan. Vi har blivit sorgligt medvetna om riskerna med mänskliga auktoriteter och ledare. Misstro och cynism är en fullt förståelig reaktion på detta. Bibelutläggande predikan kan inte vaccinera oss mot människors synd och brister, men den låter oss kombinera realism kring mänskliga ledare med en verklig öppenhet för Guds tilltal. Det gör den genom att placera auktoriteten där den hör hemma: inte i förkunnarens karismatiska personlighet, utan i Guds eget ord som står över både församling och förkunnare.

Denna korta och kärnfulla bok består av fem bibelutläggningar (naturligtvis!), som alla utreder vad det betyder att Gud har talat och hur vi ska förhålla oss till hans ord. Tillsammans lägger de fram för oss varför Bibeln fortsätter att vara omistlig för Guds folk, men de handlar om mer än bara en bibelsyn. De handlar om vilket bibelbruk och vilket slags liv som följer av övertygelsen att Bibeln är Guds eget ord till oss. Jag hoppas att boken ska uppmuntra många bibelläsare och förkunnare att lyssna ödmjukt och tala frimodigt i enlighet med vad Gud har talat.

Martin Helgesson
Langham Sverige

Inledning

Låt mig först få lyfta fram några viktiga punkter.

Först och främst är Bibeln fortfarande världens mest säljande bok. Vad beror det på? Hela Bibeln är idag översatt till över 500 språk, och talar vi enbart om Nya testamentet så finns det på nästan 1 300 språk. Bibeln lär ha tryckts i över fem miljarder exemplar. Hur kan det komma sig att en så gammal bok fortfarande toppar listorna?

Vidare finns här samtidigt en paradox. Den mest köpta boken är nämligen också en väldigt *försummad* bok. Av dem som köper Bibeln är det troligen tiotusentals som sedan aldrig läser den. Kunskapen om Bibelns innehåll är riktigt dålig, till och med i kyrkorna. För drygt 60 år sedan skrev ärkebiskopen av York, Cyril Garbett, att "de flesta män och kvinnor (i England) ber bara när de verkligen har det besvärligt, de läser Bibeln bara när de behöver hjälp att lösa korsord, och de går i kyrkan bara när de ska på dop, bröllop eller begravning". Om det stämde för 60 år sedan stämmer det ännu bättre idag.

- Det är få föräldrar som läser Bibeln för sina barn, och ännu färre som undervisar dem med hjälp av den.
- Det är få medlemmar i kyrkan som dagligen läser ett bibelstycke och begrundar det.
- Det är få präster och pastorer som verkligen sätter sig ordentligt in i bibeltexten så de kan förstå både dess ursprungliga sammanhang och vad den betyder för oss idag.
- Vissa kyrkoledare har mage att gå ut offentligt med att de inte håller med om Bibelns lära och etik.

Det är ett tragiskt läge. Vad kan man då göra för att ändra på detta? Min tredje punkt är att jag är övertygad om att Bibeln är en bok för oss idag – rentav den viktigaste boken för oss idag. Den är Guds Ord till dagens värld: den är *Guds Ord*, *Guds hjärtslag*. Genom historien, och fram till för inte så länge sedan, har alla kristna kyrkor ansett att Bibeln är inspirerad av Gud och följaktligen har full auktoritet.

Att vi underställer oss Skriftens auktoritet (eller rättare sagt Guds auktoritet, som förmedlas till oss genom Skriften) har alltid varit utmärkande för evangelikala kristna, och det är det ännu. Vi tror på Skriftens vägledning. Vi tar till oss dess löften. Vi försöker hålla dess bud. Varför det? Främst för att vi tror att Bibeln är Guds Ord, men även för att han talar till oss genom den med en levande röst. Bibeln var en bok för gårdagen. Den kommer tveklöst att bli en bok för morgondagen. Men för oss är Bibeln en bok för idag.

Att Bibeln alltså är populär, att den tyvärr ändå blir stående i bokhyllan, samt att den är relevant för vår tid, det är tre goda skäl för oss att vända våra tankar till *Guds Ord*, *Guds hjärtslag*.

Gud och Bibeln

Vårt första ämne blir "Gud och Bibeln", och här ska vi få en introduktion till ämnet uppenbarelse. Här tänkte jag att vi ska titta på texten till Jesaja 55:8–11. Det är Gud själv som talar:

"Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger Herren. Nej, liksom himlen är högre än jorden, så är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar. Liksom regnet och snön faller från himlen och inte återvänder dit utan vattnar jorden så att den blir fruktbar och grönskar och ger säd till att så och bröd till att äta, så ska det vara med ordet som går ut från min mun. Det ska inte komma tillbaka till mig förgäves utan att ha gjort vad jag vill och utfört vad jag sänt det till."

Det här är en storartad text med åtminstone tre viktiga budskap vi kan ta med oss.

Uppenbarelsens rimlighet: Varför måste Gud tala?

Somliga tycker att själva begreppet uppenbarelse är knepigt. Tanken att Gud skulle visa sig för mänskligheten verkar orimlig. "Varför skulle han det?" frågar de sig. "Hur skulle det gå till?" Men vi har ju ett självklart behov av att Gud uppenbarar sig. Vi kan inte förstå Gud om han inte visar vem han är.

De flesta människor i alla tider har haft svårt att greppa människolivets och den mänskliga upplevelsens mysterier. Så då kan de lika gärna medge att de behöver hjälp från något bortom dem själva

om de alls ska få en aning om varför de finns till, eller vad mera är, kunna begripa sig på Gud, om det nu finns någon. Vi kan ta ett steg tillbaka i historien, till Platon, filosof i det klassiska Grekland. Han talar i dialogen Faidon om att vi måste segla över tvivlens svarta vatten på en liten flotta som är vårt eget förstånd. "Det är inte riskfritt", tillägger han, "såvida inte människan får några ord från Gud som hjälper henne att segla tryggare".

Utan uppenbarelse, utan gudomlig anvisning och vägledning, så känner vi människor oss som en båt utan roder ute på det stora havet, som ett löv som hjälplöst singlar runt i vinden, som en blind som famlar sig fram i mörkret. Men hur kan vi då finna en väg? Och hur ska vi göra för att dessutom finna *Guds* väg? Ja, om han nu inte visar oss den?

Hur kan vi finna

Guds väg -

om han inte

visar oss den?

I Jesaja 55 står det i verserna 8 och 9 att det är omöjligt för människan att finna Gud genom sina egna tankar. "Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger Herren. Nej, liksom himlen är högre än jorden, så är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar." Det finns alltså ett

stort orubbligt gap mellan Guds och människors sinnelag. Texten visar hur mycket Guds tankar och vägar skiljer sig från människans, och att klyftan är enorm mellan det *Gud* tänker och gör och det *vi själva* tänker och gör. Guds tankar och vägar är mycket högre än människans tankar och vägar, liksom himlen är högre än jorden: de är rentav oändliga.

Fundera på det här med Guds tankar. Hur ska vi bära oss åt för att upptäcka hans tankar och förstå dem? Vi kan ju inte ens läsa *varandras* tankar, även om vi försöker. Vi tittar på varandras ansikten för att se om den andre ler eller rynkar på näsan. Vi tittar djupt in i den andres ögon för att se om de blinkar eller lyser eller är allvarliga eller glada. Men det är tämligen osäkert. Om jag skulle stå här i predikstolen och bara se uttryckslös ut, så skulle ni inte ha en aning om vad jag tänkte på. Försök. Jag håller tyst ett litet slag.

Vad hade jag nu då i tankarna? Gissa! Nåväl, det ska jag tala om. Jag såg framför mig att jag klättrade upp för tornspiran här på All Souls Church och nådde ända upp till toppen! Men det kunde inte ni veta. Ni hade inte den blekaste aning om vad som pågick i mina tankar. Självklart inte, för ni är inga tankeläsare. Om vi inte pratar kan vi inte få reda på vad som finns i den andres tankar.

Hur mycket svårare är det då inte att försöka komma åt den allsmäktige Guds tankar? Han har ett oändligt sinnelag. Hans tankar tornar upp sig över våra på samma sätt som himlen tornar upp sig över jorden. Det är bara löjligt att tro att vi skulle kunna läsa Guds tankar. Det finns ingen steg som skulle kunna föra oss upp och in i hans tankar. Det finns ingen bro där vi kan ta oss över den oändliga klyftan. Det finns helt enkelt inget sätt för oss att nå eller få grepp om Gud.

Då blir det alltså logiskt att om inte Gud själv tar initiativet till att avslöja sina tankar, kommer vi aldrig att förstå dem. Om inte Gud själv visar sig för oss så kan vi aldrig lära känna honom, och på alla världens altaren – likt det Paulus såg i Aten – blir det tragiskt inristat "ÅT EN OKÄND GUD" (Apg 17:23).

Det är med den här bakgrunden vi börjar vårt studium. Det här gör att vi blir ödmjuka inför en oändlig Gud. Samtidigt gör det att vi blir visa, för nu förstår vi ju logiken bakom det här med uppenbarelse.

Uppenbarelsens metod: På vilket sätt har Gud talat?

Vi inser nu vårt behov av att Gud uppenbarar sig för oss, men hur har han då gjort det? Jo, det har han i princip gjort på samma sätt som vi själva när vi visar oss eller döljer oss för varandra. Det gör vi dels genom att vi utför handlingar, dels genom att vi säger saker. Alltså genom våra *verk* och våra *ord*.

a) Verk

Människan har alltid haft kreativ konst som ett av sina bästa sätt att uttrycka sig. Vi vet att det finns något inom oss som måste ut, och så försöker vi mödosamt få fram och visa upp det. Vissa använder sig av musik eller poesi, andra av någon av de visuella konstformerna: teckning, målning eller fotografering, keramik, skulptur eller

arkitektur, dans eller drama. En intressant detalj är att det är en av de konstformerna som Gud särskilt ofta använder sig av i Skriften, nämligen keramiken. Gissningsvis är det för att krukmakaren var en välkänd profil i Palestinas byar. Därför läser vi att världen och människorna i den är "formade" och "gjorda" av Gud och hans "fingrars verk" (1 Mos 2, Ps 8:4, Jer 32:17).

Vi ser dessutom honom själv i hans verk. "Himlarna vittnar om Guds härlighet, himlavalvet förkunnar hans händers verk" (Ps 19:1, Jes 6:3). Eller som Paulus skriver i början av Romarbrevet: "Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, eftersom Gud har uppenbarat det för dem. Ända från världens skapelse syns och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur, genom de verk han har skapat. Därför är de utan ursäkt" (Rom 1:19-20). På samma sätt som en mänsklig konstnär uppenbarar sig i sina målningar, skulpturer eller musik, så har alltså den gudomlige konstnären uppenbarat sig i sin skapelses skönhet, balans, finess och ordning. Genom skapelsen lär vi oss något om hans vishet, makt och trofasthet. Detta brukar vi kalla för den "naturliga" uppenbarelsen, eftersom vi fått den i och genom "naturen".

b) Ord

I Jesaja 55 handlar det emellertid inte om verket, utan om det andra och mer direkta sättet som vi visar oss för andra på, och som Gud också visat sig för oss på – nämligen *ord*. Ord är den mest fullständiga och flexibla metoden vi människor har att meddela oss med varandra. Nyss sade jag att om jag stod här i predikstolen med uttryckslös min så hade ni aldrig någonsin kunnat räkna ut vad jag tänkte på. Men nu är läget ett annat. Nu vet ni vad jag tänker på eftersom jag inte är tyst. Jag talar. Jag klär mina tankar i ord som kommer ur min mun. Genom orden från min mun kan ni också ta del av mina tankar.

Talet är det bästa sättet att kommunicera, och det är den metoden som används mest i Bibeln för att visa hur Gud uppenbarar sig. Ta en titt på texten igen och läs verserna 10-11. "Liksom regnet och snön faller från himlen och inte återvänder dit utan vattnar jorden så att

den blir fruktbar och grönskar och ger säd till att så och bröd till att äta, så ska det vara med ordet ...”

Lägg märke till att himlen och jorden här nämns för andra gången: det är för att himlen är högre än jorden som regnet kommer ner från himlen för att vattna jorden. Märk också att författaren går direkt från Guds tankar till orden som Gud talar: ”... så ska det vara med ordet som går ut från min mun. Det ska inte komma tillbaka till mig förgäves utan att ha gjort vad jag vill och utfört vad jag sänt det till.”

Parallellen här är uppenbar. Liksom himlen är högre än jorden, men regnet faller ner för att vattna jorden, så är Guds tankar högre än våra tankar, men de kommer ner till oss, eftersom hans ord kommer från hans mun och framför hans tankar för oss. Som profeten sagt tidigare: ”för Herrens mun har talat” (Jes 40:5). Han syftade på en av sina egna profetior, men beskrev det som ett budskap från Guds mun. Eller som Paulus skrev i Andra Timoteusbrevet 3:16, ”Hela Skriften är utandad av Gud ...” Det vill säga att Skriften är Guds Ord som utgår från hans mun.

Här måste jag få flika in några förtydliganden så att vi kan förstå hur Gud har uttalat sitt Ord.

Först och främst *hörde Guds Ord* (som vi finner i Skriften) *ihop med hans handlingar*. Man kan säga att han talade till sitt folk genom både gärningar och ord. Han uppenbarade sig för Israels folk under hela deras historia, och styrde händelserna så att de utvecklades till både frälsning och dom för dem. På så vis räddade han folket ur slaveriet i Egypten.

Skriften är Guds Ord
som utgår från
hans mun

- Han förde dem tryggt genom öknen och hjälpte dem att slå sig ner i det utlovade landet.
- Han såg till att deras identitet bevarades genom domartiden.
- Han satte kungar att regera över dem trots att deras krav på en mänsklig kung delvis innebar att de vägrade låta honom själv vara kung.

- Hans dom drabbade dem på grund av deras envisa olydnad, så att de hamnade i fångenskap i Babylon.

Han återupprättade dem och förde dem tillbaka till sitt eget land där de kunde återuppbygga både sin nationalitet och sitt tempel.

Framför allt tog han sig an oss syndare och gav oss frälsning genom sin enfödde Son, Jesus Kristus, som levde, verkade, led och dog, uppstod igen och gav oss den helige Ande. Genom dessa handlingar, först i Gamla testamentet men allra främst genom Jesus Kristus, visade Gud sig själv för oss, aktivt och personligt.

Det här har gjort att vissa teologer gärna skiljer mellan "personlig" uppenbarelse (genom Guds gärningar) och "propositionell" uppenbarelse (genom hans ord), för att sedan ta avstånd från hans ord och istället framhäva hans gärningar. Det är helt onödigt med en sådan uppdelning. Vi behöver inte välja mellan dessa två uppenbarelsor. Gud använder sig av båda. Dessutom hänger de ihop eftersom Guds ord var en uttydning av hans gärningar. Han kallade profeter för att förklara vad han gjorde med Israel, och han kallade apostlar för att förklara vad han gjorde genom Kristus. Sedan är det riktigt att själva höjdpunkten i hans självuppenbarelse var personen Jesus. Han var Guds Ord i mänsklig gestalt. Han var den som visade på Guds storhet. Har vi sett honom så har vi sett Fadern (Joh 1:14, 18, 14:9). Men vi skulle inte ha haft någon större nytta av denna historiska och personliga uppenbarelse om inte Gud samtidigt hade visat oss själva betydelsen av hans Söns person och verk.

Vi ska alltså inte gå i fällan att ställa personlig och propositionell uppenbarelse mot varandra som motpoler. Det är mer rätt att säga att Gud har uppenbarat sig dels i Kristus, dels i det bibliska vittnesbördet om Kristus. Ingetdera är komplett utan det andra.

Vidare *har Guds Ord kommit till oss genom människors ord*. När Gud talade gjorde han det inte genom att ljudligt ropa ut sina ord till människorna från en klarblå himmel. Nej, han talade genom profeterna (i Gamla testamentet) och genom apostlarna (i Nya testamentet). De var riktiga människor. Den gudomliga inspirationen var inte någon mekanisk process där Bibelns mänskliga författare mest bara fungerade som nedskrivningsmaskiner. Den gudomliga inspira-

tionen var en personlig process där författarna var helt medvetna om vad de tänkte. Vi behöver bara läsa Bibeln för att se att så var fallet. Författarna till de historiska skildringarna (det finns många sådana i Bibeln, både i Gamla och Nya testamentet) använde sig av historiska dokument. Vissa av dem citeras i Gamla testamentet. Lukas berättar i början av sitt evangelium om hur han själv fick slita med historiska efterforskningar. Alla bibelförfattarna utvecklade sin egen författarstil och sina teologiska poänger. Skriften är alltså oerhört mångsidig. Men oavsett de olika stilarna var det Gud som talade genom alltsammans.

Att Bibeln verkligen har ett dubbelt författarskap (nämligen att det är Guds Ord *och* människans ord, eller mer noga uttryckt Guds Ord *genom* människans ord) märks även på hur den talar om sig själv. Vi kan till exempel se att lagen i Gamla testamentet ibland kallas för "Mose lag" och ibland "Guds lag" eller "Herrens lag". I Hebreerbrevet 1:1 läser vi att Gud talade till fäderna genom profeterna. I Andra Petrusbrevet 1:21 läser vi å andra sidan att människor som profeterat har varit ledda av den helige Ande. Alltså är det både Gud och människor som talat. De talade *från* honom och han talade *genom* dem. Det stämmer i båda fallen.

Vi måste dessutom hålla ihop de båda sakerna. Vi har Ordet som blivit kött (Jesus Kristus), men även det skrivna Ordet (Bibeln), och det gudomliga och det mänskliga inslaget kombinerar alltså varandra utan att säga emot varandra. Den analogin uppkom tidigt i den kristna kyrkan men kritiserats ofta idag. Och alldeles precis är den ju inte eftersom Jesus var en person och Bibeln är en bok. Men ändå är principen till hjälp så länge vi förstår dess begränsning. Vi vet ju till exempel att vi inte ska bekräfta Jesu gudomlighet på ett sätt som förnekar hans mänsklighet, eller bekräfta hans mänsklighet på ett sätt som förnekar hans gudomlighet. Likadant är det med Bibeln. Å ena sidan är Bibeln Guds Ord. Gud talade och bestämde själv vad han ville ha sagt, men inte på ett sätt som begränsade de mänskliga författarnas personligheter. Å andra sidan är Bibeln ord skrivna av människor. Människor talade fritt utifrån sina tankar, men inte på så sätt att det förvrängde sanningen i det gudomliga budskapet.

Det här dubbla författarskapet i Bibeln påverkar hur vi läser den. Eftersom det är mänskliga ord ska vi läsa den som vilken annan bok som helst, och med hjälp av vårt förstånd begrunda orden, vad de betyder, vad de har för historisk kontext och litterärt formspråk. Men eftersom den samtidigt är Guds Ord ska vi inte läsa den som vilken annan bok som helst, utan knäböjande, i ödmjukhet och bön att Gud ska upplysa oss när vi läser och den helige Ande utföra sitt verk, för utan detta kan vi aldrig förstå hans Ord.

Uppenbarelsens syfte: Varför talade Gud?

Nu har vi gått igenom *hur* Gud talade. Nu ska vi titta på *varför* han talade. Svaret är att han inte bara ville lära oss något, utan rädda oss. Inte bara instruera oss, utan göra oss visa så att vi blir frälsta (2 Tim 3:15). Det är Bibelns djupt praktiska syfte.

Om vi går tillbaka till Jesaja 55 så är det detta som betonas i vers 10–11. Regnet och snön faller från himlen över oss och vänder sedan inte upp igen. Det finns ett syfte med att de kommer till jorden. De vattnar den. De får den att blomstra. De får den att bära frukt. På samma sätt är det med Guds Ord: det går ut från hans mun med ett budskap, och återvänder inte till honom med oförrättat ärende. Det har ett syfte. Och Guds syfte med att sända regn till jorden är egentligen samma som när han talar sitt Ord till människorna. Båda handlar om att bära frukt. Regnet får jorden att bära frukt och hans Ord får människor att bära frukt. Det räddar dem och förvandlar dem så

Regnet får jorden att
bära frukt och hans Ord
får människor att
bära frukt

de blir mer lika Jesus Kristus. Allt är då uppenbart en fråga om frälsning. I verserna 6–7 har profeten talat om Guds förbarmande och förlåtelse, och i vers 12 fortsätter han med att beskriva glädjen och friden som Guds försonade folk får uppleva.

Här ligger skillnaden mellan Guds uppenbarelse i skapelsen ("naturlig" eftersom den upplevs i naturen och "allmän" eftersom

den ges till hela mänskligheten) och hans uppenbarelse i Bibeln ("överna-turlig" eftersom den är inspirerad av honom, och "särskild" eftersom den ges till och genom vissa utvalda personer). I skapelsen visar Gud sin härlighet, makt och trofasthet, men inte frälsningen. Om vi vill förstå hans nåderika plan att frälsa syndare, då måste vi vända oss till Bibeln, eftersom det är där han talar till oss om Kristus.

Slutsats

Från texten i Jesaja 55 har vi nu fått med oss tre fakta:

- Den gudomliga uppenbarelsen är inte bara logisk utan också nödvändig. Vi kan aldrig känna Gud utan den.
- Den gudomliga uppenbarelsen får vi genom ord. Gud har talat genom mänskliga ord för att förklara sina gärningar.
- Den gudomliga uppenbarelsen får vi för att kunna ta emot frälsning. Den visar vägen till Kristus vår Frälsare.

Min slutsats är mycket enkel. Den är att vi ska vara ödmjuka. Inget är mer skadligt för andlig mognad än arrogans, och inget är viktigare för att vi ska växa i Kristus än ödmjukhet. Vi måste ödmjuka oss inför den oändlige Gud, erkänna att vi är begränsade i våra mänskliga sinnelag (att vi aldrig kan finna Gud själva) och erkänna vår syndfullhet (att vi heller aldrig kan *nå* honom själva).

Jesus kallade denna ödmjukhet att vara som ett litet barn. Gud döljer sig för de visa och kloka, men visar sig för dem som kommer till honom som små barn (Matt 11:25). Han ville inte förringa vår förmåga att tänka, för det är ju han som gett oss den. Istället visade han oss hur vi ska använda den. Våra sinnen och tankar ska inte fungera på så vis att vi sätter oss till doms över Guds Ord, utan istället så att vi ödmjukar oss inför det, i stor iver att få höra det. Tar till oss det, tillämpar det och följer det i allt vi företar oss i vardagen.

Barns "ödmjukhet" syns inte bara på hur de lär sig saker utan också på hur de tar emot. Små barn är i ett beroendeförhållande. Inget de äger har de jobbat ihop till. Allt de äger har de fått gratis. På samma sätt ska vi ta "emot Guds rike som ett barn" (Mark 10:15).

För som syndare förtjänar vi inte evigt liv (livet i Guds rike) och kan inte jobba ihop till det. Vi behöver i ödmjukhet ta emot det som en gratis gåva från Gud.